

Franc Marušič - Lanko

— KADETNICA ALI ZAKAJ JE DOBRO SPREMLJATI VREMENSKO NAPOVED —

O jami nisem vedel prav dosti stvari,
z imeni ni skopa, v njej konca še ni.
Nazadnje so rekli, v meandru so bli,
za vetrom do neke ožine prišli.

Ker jama je vroča, vsem not se mudi,
v vrsti u bivaku res dosti ljudi.
tako kot na busu s starmi ljudmi
vedno pred sebe se zomb'e spusti.
Veteranu smi vrsta kar fajn pohitri,
a tokrat življenja mi olajšalo ni.

Pred tendu živahno kot jutro prav vsako,
kupčije bogate, kje kdo si mazal bo dlako.
Miren je tokrat zame vnos hrane,
le drs po ekranu za vreme me gane.

Bolj kot je človek stran od kاذgza, ki ve,
bolj je pogumen, da čist vse pove.
Vremensko prav vsak je po svoje razumu,
neurje ob malo drugačni uri ponuju.

Skupno pa blo je vsem tem prognozam,
dežja ne bo malo, ko pride h bovškim kozam.
Ekipe napoved preveč ni skrbela,
jamca je plitva in slapov še ni imela.

Ker cilj al namen je bil jasno določen,
meander predelat, da bo za ljudi pretočen,
računali smo na bolj kratko odpravo
in v mislih spod tende zrlri večerno poplavo.

Začetek jame je luškan, majhen vhod,
skoraj ob poti, ga vidi vsak idiot.
A vsak idiot očitno ni zadost brihta,
da v jamo pogleda in da glavo za kot.
Pač, ko skačemo naokrog, je zmer taka ihta,
da bi ja ti bil ta, k'b najdu zgornji vhod.

Jame same ne bom opisal nadrobno.
Malo, ker se je ne spomnim prav uredi,
malo, ker si je nisem prav dobro ogledu,
malo pa, ker to ne bi bilo prav spodobno.

Nekje bol pri vrhu zamenjamo ekstra štrike,
malo nižje opazujemo čudne opremljevalne trike.
Sred poti na naš odrejen jamski horizont,
štrik kar po vodi. Jah, ob dežju bo tole Vajont*.

Direkt po sredini vode je padal ...
so rekli, JRS standard očitno velevala,
da se vode bojiš, samo če si šleva.
In s tem naj se dolgrede jaz bi ubadal.

Ko hočem popraviti te čudne poti,
štrika za preopremit ... bilo ga več ni.
S pogledom smo rekli »mah, pejmo dol kar vsi,
dela ni malo in če bo res dež, se itak mudi«.

Meander kot rečeno pihajoča špranja,
obetalo se nam je kar nekaj garanja.
Jama, ki obeta, je prav da postane
normalno prehodna za vse, tud posrane,
zmatrane in zavaljene al pa naravno debele.
Naredmo rajš zdej tako, ko se šika,
ku pa da zmiram sam šivilje vesele,
iščejo, kje bi med flikami šla nova flika.

Na koncu ožina ni bla huda, v par etapah
na vetru smo čakal svedraša v podkapah.
Kar naenkrat se glasnost potoka poveča ...
očitno zunanja nevihta. To ne preseneča.

»Ko smo že tu, končajmo vsaj to delo,
da ne bojo v taboru spet vsi glasni,
ko bo enkrat zvečer ratalo veselo.
Zdej tko al tko ne bomo prekasni.«

Odpre se nam brezno, ki dosti obeta,
pet metrov nižje se okol ovinka obrne.
V temi slutimo širjave novega svéta,
kamen pa tudi pada in pada in pada.
Odprava se lahko nasmehnjena vrne.
To nam bila je res lepa nagrada.

Za ven se zamislimo, kaj narediti,
slapovi po šahtih ne vabijo vase,
a čakati ne znamo, ker hladne so riti.
Sapo zajami, piči navzgor. Ne dihat!
Hitro prepni in upaj na boljš čase.
Prehladi se ne, v teh časih ni kul kihati.

Foto: Jaka Flis

*Vajont je pritok reke Piave pri mestecu Longarone nad Belunom,
poznani po poplavi/tsunamiu, ki je zahteval preko 2000 žrtev.
Glej: https://en.wikipedia.org/wiki/Vajont_Dam.

Lojze je prvi, kar dobro spidira,
potem Luka iz rekordne globine.
Na koncu še jaz, ves čas dobre volje.
Na podnu me voda samo malo nervira.
»Sej sta hitra, sam da me volja ne mine
... mogoče pa bo šlo s časom na bolje.«

Na drugem štriku me že slap zalije,
hladen tuš za ves optimizem od vode.
Trup se takoj ohladi in srce počasi bije.
Mrzla kopel pa še postanek pri vozlih.
Vsake tolko močan curek vode malo zbode,
kurc, to ni več tko izi pr starih kozlih.

Telo ohlajeno začne kar fajn drgetat.
Na štriku se sicer malenkost segreje,
a kaj ko je treba v pasu ostati
na pritrdiščih in moker čakati.
Moker ku, da b'se šou kam namakati.
Ja, dosežene so bile moje meje.

Tam nekje okol sto metrov globine
ju prosim, da me naprej spustita.
Moji prošnji brez debate ugodita,
njuna lučka pod mano počasi izgine.
Hitim, da bi se vsaj malo segrel,
pa tud šahti so tukaj bolj suhi.
Tresavica zgine, a fajn se nisem še mel,
ko me zmoti pogovor o topli juhi.

Pod vhodnim šahtom že impro reševalca
Jure in Klemen sprašujeta, bodrita:
»Od tle do ven je sam še mala malca.
Kje sta pa druga dva skrita?«

Zuni pod tendo jih je menda fajn skrbelo,
dež naj bi padal po kosilu na debelo,
deset al celo dvajset centimov
v eni uri, fantastika ... Asimov!

No, kakorkoli, enkrat pod tendo sem vrgel vse s sebe,
oblekli so me u suho bundo al deko, ko malo bebe,
v roke so mi potlačili neko pasto in topel čaj,
še kompanjona sta pršla ven in začel se je običajen kaninski
dirednaj. |

Foto: Cyril Mayaud

